

Stina Nilsson Bassell. I mjölnarens spår.

Ebes förlag. Första recensionsdag finns inte angiven, men boken verkar ha varit ute i sommar.

Det finns en naiv och schablonmässig bild av landsbygden och jordbruksorter som pastorala idyller med glada grisar och goda människor. Som om ondska, hat och avund bara hör hemma i städer och tätorter. Författaren Stina Nilsson Bassell tar läsaren bort från den villfarelsen med sin roman "I mjölnarens spår". Det är en tragisk berättelse om den unga levnadsglada Emma Klasdotter som i slutet på 1800-talet växer upp i en lika barnrik som lycklig familj i trakten av Åtvidaberg. Fattigdomen knackar på dörren då fadern mister sitt arbete. Kanske är det denna utsatthet, i kombination med föräldrarnas godtrogenhet, som leder till att Emma gifter sig med den dubbelt så gamla storbonden Niklas Niklasson, trots att hon haft en lycklig relation med drängen Alfred. Hos Niklas Niklasson på den Havdellska gården stängs världen för Emma och hon finner sig leva i ett fängelse som senare ska vaktas vidare av sonen Axel. Axel är kränkt och utsatt av sin pappa men blir honom allt mer lik. Grannarna tiger och tittar bort, samtidigt som det pratas om mor och son på den Havdallska gården som allt mer förfaller. Fädernas missgärningar går i arv.

Romanens intrig är som hämtad från Wilhelm Moberg. Ett tragiskt drama i en stillsam miljö. Det patriarkala förtrycket ställt mot kvinnor som lider men också kvinnor som räddar. "I mjölnarens spår" är en berättelse som berör och som säkert rymmer mycket av sanning i sig. Den sanning som aldrig blev uppenbarad för att ingen ville se.

Samtidigt finns det något problematiskt med denna roman. Författaren står sina gestalter nära och är så ivrig att berätta deras historia med inre känslor och tankar, att hon till slut ställer sig i vägen för dem och skymmer sikten för läsaren. Särskilt i romanens första del staplas metaforer ovanpå varandra, utan att de får skapa den eftertanke en metafor är avsedd att vara. Ordriken flödar och blir som en församlingsbo en gång sa om prästens predikan; "vatten för en drunknande".

Stina Nilsson Bassell kunde ha skalat av sin berättelse och därmed lämnat större plats för läsaren och även sina romanfigurer. Mot den reservationen står en berättelse och handling som berör och skakar om. Och den läsare som utrustar sig med lite tålmod får en bra läsoplevelse.

Jakob Carlander